Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 16 лютого 2010 року № 6 (326)

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

З НОВИМ ПРЕЗИДЕНТОМ!

ВІКТОРА ЯНУКОВИЧА ОГОЛОСИЛИ ПРЕЗИДЕНТОМ

Переможцем президентських виборів є Віктор Янукович. За нього проголосували 12 481 266 виборців, що становить 48,95%. Тимошенко підтримали 11 593 357 виборців, що становить 45,47%. Не підтримали жодного кандидата 4,36%

Відповідний протокол складено Центральною виборчою комісією 14 лютого 2010 року.

Його підписали всі члени ЦВК, крім членів ЦВК від БЮТ – Магери, Усенко-Чорної, Жиденка, Швеця, Шелудька, які підписали протокол з окремою думкою.

"Цей протокол дає підстави оголосити результати виборів", – заявив голова ЦВК Володимир Шаповал.

"За підсумками повторного голосування виборів більшу кількість голосів одержав Янукович Віктор Федорович. ЦВК оголошує обраним президентом України Януковича Віктора Федоровича", – заявив Шаповал.

Відповідно до закону, публікація результатів президентських виборів для вступу їх у силу не потрібна.

Таким чином, з 14 лютого починається відлік 30-денного терміну для прийняття присяги і вступу на посаду Януковича.

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО ПОРАЗКИ НЕ ВИЗНАЄ

Прем'єр-міністр та кандидат на виборах президента України Юлія Тимошенко оприлюднила минулої суботи телевізійне звернення до своїх виборців.

Юлія Володимирівна у властивій їй надривно-пафосній манері повідомила, що не визнає результати президентських виборів, оскільки на них, на її думку, відбулися масові фальсифікації. Розмір "приписаних" Януковичу голосів перевищує 1 мільйон бюлетенів – за словами Тимошенко, з урахуванням цього перемога мала дістатися не Януковичу, а їй.

Керуючись цими аргументами, а також позицією неназваних міжнародних спостерігачів, Юлія Тимошенко заявила, що не визнає Януковича президентом і буде оскаржувати результати виборів у суді.

При цьому Тимошенко заявила, що вона не буде організовувати акції масового протесту і обмежиться діями в суді.

Тимошенко також зауважила, що Янукович, ще формально не ставши президентом, уже оприлюднив низку антиукраїнських заяв. Це, на її думку, не дає йому права бути президентом.

ВІКТОР ЮЩЕНКО ХОЧЕ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ЛЕГІТИМНУ ПЕРЕДАЧУ ВЛАДИ

Президент Віктор Ющенко закликав Вищий адміністративний суд забезпечити законність та оперативність розгляду оскарження результатів виборів. Про це він заявив на зустрічі із головою Вищого адміністративного суду Олександром Пасенюком.

Під час зустрічі Ющенко також розповів, що до нього звернулася один із кандидатів на посаду президента Юлія Тимошенко з інформацією про те, що, на її думку, в ході виборів були допущені суттєві порушення виборчого законодавства.

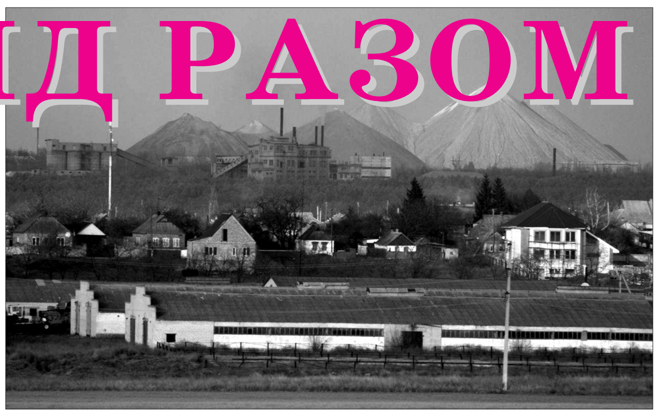
"Я хочу забезпечити легітимну передачу влади легітимному президенту", – підкреслив Ющенко.

УКРАЇНА СОБОРНА

СХІД І ЗАХІД РАЗОМ

Роздуми про Донбас

Валерій МАЙДАНЮК

Три високі білі автобуси іноземного виробництва порушили ранковий спокій та сіро-коричневий краєвид донбаського містечка, вотчини і малої батьківщини В.Януковича, – міста Єнакієве. Люди, які весело та метушливо повиходили з цих автобусів і розмовляли українською мовою, здивували і насторожили місцевих працівників готелів, кафе, продавщиць кіосків та ринків. Всі зрозуміли, хто приїхав – "западенці", "бандерівці", "помаранчеві". Приїхали не просто так – приїхали видивлятися, спостерігати, наглядати, контролювати, а дехто був впевнений, що й фальсифікувати.

"Зачем сюда приехали? Ежайте обратно! Мы сами умеем демократические выборы проводить!", – говорив дехто з офіціанток та продавщиць веселим українським студентам, які розбіглися гуляти новим містечком. На їхні запитання: "Скажіть, будь ласка, пані, а де вулиця ...." дехто відповідав: "не понимаю по вашему", або "вы не стесняйтеся по-русски говорить!". Але таких людей були одиниці, а переважна більшість і абсолютно вся місцева молодь їх чудово розуміли і після паузи, викликаної безумовно несподіванкою, турботливо намагалися пояснити, як саме і куди треба пройти, щоб дістатися потрібного готелю чи виборчої дільниці. Дехто намагався розмовляти з прийжджими гостями українською мовою, але пізніше соромлячись свого ламаного суржика, переходили на російську.

Дехто одразу запитував їх про їхнє ставлення до В.Ющенка і до С.Бандери, а дехто толерантно уникав таких тем, намагаючись знайти теми, які об'єднують, а не роз'єднують.

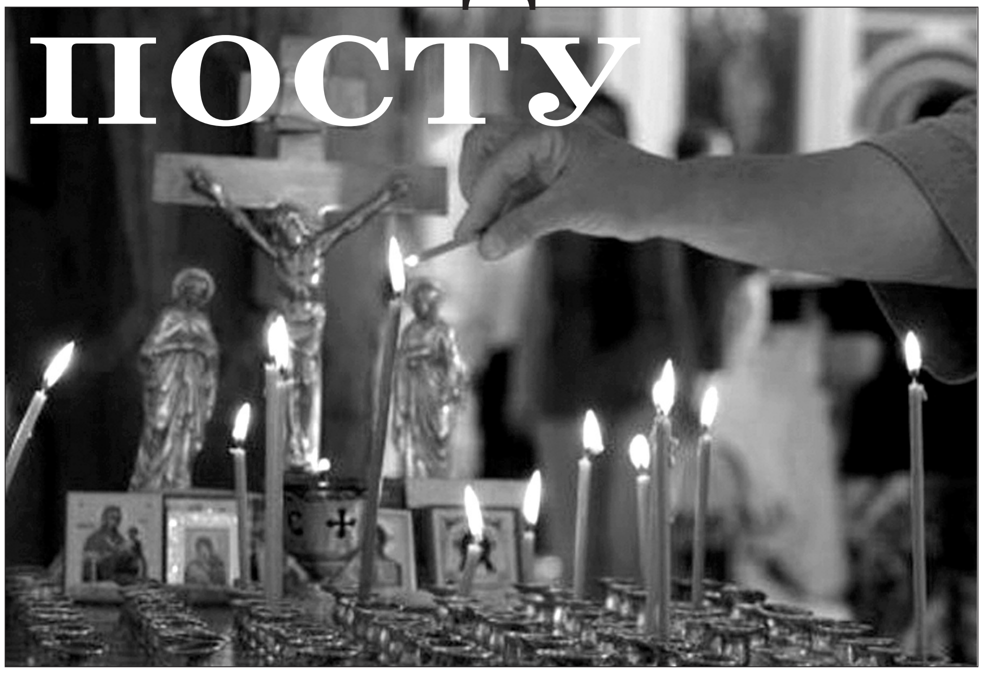
І найбільше, що здивувало львів'ян під час подорожі Донбасом – це надзвичайно багато синьо-жовтого кольору, кольору національного прапора, яким були розфарбовані зупинки автобусів у селах, трубопроводи, приватні паркани, і якого набагато менше можна побачити, мандруючи дорогами Львівщини. "Синьо-жовтий Донбас..." – подумав мимоволі, споглядаючи з вікна автобуса синьо-жовті кольори на фоні териконів, задимлених заводських труб і шахт.

Здивував також величезний графіті-напис на бетонній стіні міського ринку "Слава Україні! Смерть ворогам!", жодним чином не заплямований і не перекреслений. У Львові більшість таких написів часто перекреслені, іронічно "виправлені", часто – з сороміцьким аспектом.

Молодим хлопцям та дівчатам зі Львова, які прибули працювати спостерігачами та членами дільничних виборчих комісій на Донбас, подекуди жартівливо ставили запитання: "Чи є у Львові мобільні телефони та Інтернет?" Але переважно серйозно запитували про ціни, про повітря, про рівень життя населення, постійно виправдовуючись, що в них все гірше та бідніше.

Закінчення на 2-й стор.

ПОЧАТОК ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСТУ

15 лютого почався Великодній піст. Великий піст – це час покути, який підготовляє до пережиття найголовніших християнських свят, Свята Воскресіння Господнього. Він охоплює сорок днів.

Перша неділя Великого посту називається "неділя збірна". В цей час вже зазвичай тане сніг, тому кажуть: "Неділя збір – тече вода з гір". У цю неділю дівчата варили колись кашу з маком і на короткий час закопували її в землю – "щоб недоля пропала".

Четвертий тиждень Великого посту – середохресний, бо в середу на цьому тижні відзначають свято хреста. В цей день господині печуть "хрести" з маком і змащують їх медом. Частину "хрестів" зберігають на час сівби. На цьому ж тижні сіють мак, а також розсаду капусти й помідорів, бо існує повір'я, що її обов'язково треба сіяти в піст – "щоб морозу не боялась".

П'ятий тиждень поста називається Похвальний, в суботу цього тижня – свято Похвали Пресвятої Богородиці. В цей день не можна працювати, а можна тільки розсаду сіяти.

Неділя за тиждень перед Великоднем називається "Вербною", "шутковою" або "квітною", а тиждень перед цією неділею – "вербним". У цей тиждень не можна сіяти конопель і городини, бо "буде ликовате, як верба", а також буряків, бо "будуть гіркі".

Шоста субота – Вербна або Лазарева. У Вербну неділю святять вербу. Звичай святити гілля дерев пішов від тих часів, коли люди встеляли пальмовим гіллям дорогу Ісусу, котрий в'їжджав у Єрусалим на віслюку.

Останній тиждень перед Великоднем називають білим або чистим. На цьому тижні віруючі люди дотримуються посту так само суворо, як і у перший тиждень. Найважливішим днем тижня є четвер, який називається чистим, світлим, великим, страсним або живним. Чистий четвер – це свято весняного очищення. Люди чистили все в хатах, коморах, стайнях, на подвір'ї та прикрашали усе по-святковому. Самі ж купалися, особливо для того, щоб позбутися хвороб. Ввечері у церкві відправлялися "Страсті". У цей день намагаються додержувати урочистий спокій – без сміху, співів, голосних розмов у той час, коли в церкві читають Євангеліє. Повертаючись із церкви, люди намагалися донести страсну свічку додому так, щоб вогонь не згас. Для цього робили спеціальні ліхтарі з кольорового паперу або фарбованого скла. У Чистий четвер була традиція колоти кабанчиків та поросят, щоб на Великдень на столі були шинка й ковбаса. А Чистий четвер, за повір'ям, сприяв тому, що у "салі цих свиней ніколи не заведеться нічого – ні противного, ні вредного". Цей звичай зберігався в Україні до початку 30-х років, поки йому не завадило колгоспне господарювання.

У Страсну п'ятницю люди віруючі нічого не їдять до виносу плащаниці з вівтаря на середину церкви. Обід зазвичай пісний, навіть рибу не можна їсти – обходяться капустою, картоплею, огірками. Не можна також ні шити, ні прясти, ні рубати дрова й, взагалі, що-небудь тесати сокирою. Не можна також співати, бо "хто співає в Страсну п'ятницю, той на Великдень плакати буде". У п'ятницю господині печуть паски. Куштувати їх до освячення суворо заборонено – гріх.

З ПЛИНУ ПОДІЙ

НА ВОЛИНІ ВИРІШИЛИ ЗНЕСТИ ВСІ ПАМ'ЯТНИКИ ЛЕНІНУ

Депутати Волинської обласної ради мають намір упродовж лютого ліквідувати місцеві пам'ятники тоталітаризму.

В області досі стоять пам'ятники Володимиру Леніну в селі Сереховичі Старовижівського району, райцентрі Маневичі та на дворику шахти N9 міста Нововолинська.

У селі Дідичі Ківерцівського району в центрі стоїть скульптура Фелікса Дзержинського – єдиний пам'ятник залізного Фелікса в західних областях України.

"Пам'ятника Леніну-Ульянову на території 9-ї шахти "Волиньвугілля" в Нововолинську потрібно просто зняти і закинути подалі ", – вважає начальник обласного управління внутрішньої політики Юрій Вербич.

Районна влада територій, де залишилися ідоли тоталітаризму, пообіцяла ліквідувати радянські ідеологічні пам'ятники до кінця лютого. Як тільки зійде сніг.

Відповідна комісія облради вирішила систематизувати стихійне спорудження новітніх пам'ятників.

"На Волині багато пам'ятників, які відкривають без жодних узгоджень із владою та громадою", – кажуть депутати.

Нагадаємо, 12 лютого на Волині в селі Сераховичі невідомі обезголовили пам'ятник Леніну. Після цього влада вирішила порадитися з громадою, що робити з пам'ятниками тоталітаризму, і прийняла вищезгадане рішення.

УКРАЇНА СОБОРНА

СХІД І ЗАХІД РАЗОМ

"У вас нету таких развалин, как у нас, правда?" або "у вас намного лучший воздух, чем у нас" стверджували жителі Донбасу. А ще питали: "Почему у вас нас не любят?" або "ну теперь вы видите, что мы вовсе не бандиты?".

Спілкуючись між собою на виборчих дільницях, в готелях, кафе і галичани, і донеччани чудово розуміли, що живуть в одній державі, і ні клімат, ні ціни на продукти, ні матеріальний стан населення практично нічим не відрізняються в країні, де правлять олігархи і однаково бідно живуть всі частини цієї нещасної країни.

Гості зі Львова спочатку відчували певну упередженість, вплив насаджених міфів про Західну Україну, прояви антиукраїнських позицій, дійсно помітною виявилась робота російських політтехнологів по проекту "Розкол України"... Але в процесі спілкування, спільної співпраці на виборчих дільницях і безпосередньо за столом після здачі підрахованих бюлетенів в ОВК всі дружно святкували закінчення виборів. Всі розуміли, що ні львів'яни, ні донеччани не були ні злісними фальсифікаторами, ні шовіністичними фанатиками, ні агресивними радикалами. Всі були нормальними і адекватними, привітними і доброзичливими, гостинними і ввічливими людьми з абсолютно однаковими проблемами, інтересами, цінностями та трішки відмінними політичними вподобаннями. На сотнях дільниць Донбасу після підрахунку бюлетенів лунали тости за єдність України, львів'яни та донеччани обмінювалися номерами телефонів, даними соціальних мереж, всі розчулено обнімалися, а дехто й цілувався на прощання.

Коли наступного ранку колона автобусів проїхала повз напис "Єнакієве", мимоволі подумалося: нехай собі політики та олігархи гризуться за економічні та політичні впливи, нехай інженери людських душ формують суспільну думку, нехай радикали акцентують на відмінностях і розпалюють ворожнечу – в них все одно нічого не вийшло. І ніколи не вийде, бо український народ не піддається на провокації і не вірить безглуздим міфам. Бо Схід і Захід дійсно разом.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Валерій МАЙДАНЮК

ЩО ДАЛІ?

ХОЛОДНИЙ ДУШ ДЛЯ РОСІЯН

У суботу в ефірі каналу "Росія" Януковича запитали, чи може Чорноморський флот РФ залишитися на території України після 2017 року. Янукович відповів: "Я цього не виключаю, але питання буде розглядатися в пакеті".

На жаль, Янукович не уточнив, у якому саме пакеті – целофановому чи якомусь іншому.

Але на місці росіян я би не сприймав цю заяву за чисту монету.

Слова Януковича – це або блеф, або нерозуміння повноважень, з якими він вступає на посаду, та незнання Конституції, за якою йому жити.

По-перше, термін каденції Януковича спливає в 2015 році. І цілком імовірно, що 2017-го в країні буде інший президент.

А по-друге, президент не має компетенції для вирішення питання базування флоту.

Читайте Конституцію України. В статті 17 розділу І вказано: "На території України не допускається розташування іноземних військових баз". Спеціально звертаю увагу на те, що таке обмеження міститься в "розділі І". А це означає, що норму неможливо змінити навіть 300-ми голосами у парламенті.

Стаття 156 Конституції передбачає спеціальну процедуру для внесення змін до розділів І, ІІІ та ХІІІ. "Законопроект (що стосується розділів І, ІІІ та ХІІІ) подається до Верховної Ради України президентом України або не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України і, за умови його прийняття не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України, затверджується всеукраїнським референдумом, який призначається Президентом України".

Тобто для того, щоб викреслити пункт про заборону базування іноземних військ, потрібен референдум.

Думаю, навіть якщо Янукович почне робити перші кроки із внесення змін до Конституції, то це викличе небачену мобілізацію в суспільстві.

Можливо, він піде якимсь іншим, позаконституційним шляхом.

Але його намір продовжити базування Чорноморського флоту Росії після 2017 року стане тим, чого так не вистачало українським демократам – приводом для об'єднання. Навіть не навколо нового вождя, а навколо Конституції.

Власне, нинішня Конституція, яка п'ять років тому здавалася демократам великим злом, сьогодні може стати єдиною ефективною протиотрутою до нездорових примх президента Януковича.

Сергій ЛЕЩЕНКО, УП

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

КАМО ГРЯДЕШІ?

ЯКОЮ БУДЕ УКРАЇНА ЗА ПРЕЗИДЕНТА ЯНУКОВИЧА?

Повільно працюючи мовою...

Одне з головних гуманітарно-ідеологічних питань епохи Януковича має шанс вирішитися відносно швидко – в межах року-півтора після приходу до влади. Розпочнеться він з деукраїнізації документообігу, кінопрокату і освіти в регіонах з домінуючим російськомовним населенням. Спочатку це викличе дубляж документів двома мовами, з часом перейде у фактичне домінування російської мови, як і було до епохи Ющенка. Визнання ж російської мови другою державною буде справою не такою швидкою. Воно може бути використано як "маяк" в ході, як мінімум, ще одних парламентських і одних президентських виборів – для закріплення перебування ПР на вершині влади. Постійне постулювання мовного питання буде також підтримувати в тонусі відносини України з Росією: визнання російської другою державною буде занадто однозначним ходом, що свідчить про вишукування милості у Кремля. Постійне ж відкладання кардинального вирішення цього питання разом з частковим його рішенням шляхом "перекладу" на регіональний рівень (під мотивом дотримання Європейської Хартії регіональних мов) стане знаряддям постійного стимулювання інтересу Росії до співпраці з Януковичем.

Масаж преси та заміна культури на фізкультуру

Свободи слова за Януковича, ясна річ, стане менше. І набагато. Відбуватиметься наступне, гранично знайоме з кучмівських часів: спочатку кого-небудь демонстративно розорять позовами. Потім ще когось задавлять податками та перевірками. Десь змінять менеджмент. Хтось вчасно зрозуміє і почне здійснювати самоцензуру. Опозиції залишать кілька видань, інтернет будуть контролювати вибірково – давлячи на власників ресурсів, які особливо нахабно відкривають рота на лідера і його команду. З часом, без зайвого шуму, припиняться гумористичні програми з висміюванням Януковича. Тотальної і, тим більше, офіційної заборони на посміховисько першої особи не буде: просто в певний момент який-небудь "95-й квартал" спочатку зникне з ТБ у прайм-тайм, а потім буде закрито як нерентабельний проект, або ж перейде, як у Росії, на виключно генітальний гумор. Когось із особливо ушлих працівників пера та клавіатури можуть, звичайно ж, і побити в темному провулку, але відрізати голову не будуть, пам'ятаючи про Гонгадзе: занадто гучна невдача тоді вийшла.

Ток-шоу стемніють, і якось з'ясується, що тому ж Шустеру не продовжили контракт, і він тепер веде цілком нешкідливу футбольну передачу, спонсоровану тією ж ПР – як відомо, великими друзями спорту. В країні залишиться кілька програм подібного "виступательного" роду, як і на російському телебаченні, але особливої гостроти від них чекати не доведеться – туди будуть запрошувати лише дозволену опозицію. Іншим залишать право мітингувати і обурюватися. Головним завданням у цьому напрямі стане позбавлення опозиції фінансових ресурсів – у цьому випадку її діяльність буде неминуче маргіналізувати.

З регіональною пресою буде ще простіше. Тамтешні незмінні царки швидко наведуть порядок, ліквідувавши фронду у вигляді опозиційних видань. Питання про свободу слова потрібно розв'язувати до кінця першої п'ятирічки Януковича і вирішувати в комплексі з тиском на опозицію – без цього правління ПР та її лідера не може вважатися міцним.

Що стосується хвилюючих виключно інтелігенцію питань культури та історії, то підручники знову перепишуть, пом'якшивши антиросійські акценти і забравши весь пафос про помаранчеву революцію.

> *Він терпіти не може Тимошенко, але він би залишив і її у спокої, якщо б вона не була такою "шаленою", і не було потрібно вічно з нею боротися. Якби його не штовхали до будь-яких кроків його спонсори та оточення. І всі його дії і бездіяльність будуть породжені лише інстинктом політичного самозбереження і регулярними нагадуваннями про зобов'язання. І оточення оперативно відправить ВФЯ на пенсію в Межигір'я, коли він перестане бути потрібен. Може, навіть через п'ять років, не "рухаючи" його на другу каденцію.*

Проекти епохи Ющенка будуть виключені з витрат бюджету, їх нададуть фінансувати самому Ющенку і його дружині, а також дозволять опозиції регулярно підгодовувати який-небудь позбавлений держдотацій Музей російської окупації, щоб підкреслити її "бандерівську" сутність. Свята типу "Акту Злуки" або "Дня пам'яті Голодомору" будуть переведені у "ведення" опозиції: цілком згодиться як віддушина для критики "антиукраїнської" влади.

Царство синьо-білого генерала

Самому Януковичу влада не дуже і потрібна. Звучить парадоксально, начебто вибрався з нетрів, зважаючи на підсвідоме бажання стати, як мінімум, другим Кучмою і одноосібним завгаром України, але це факт. На будь-які жорсткі рішення, у тому числі проти опонентів, Янукович буде рухати оточення. У вибудовуваних "регіоналами" структурах "донецького порядку" за його спиною будуть здійснюватися операції і прийматися рішення, які в реальності вирішуватимуть долю України. І ступінь перерозподілу власності та "роздягання" економічних конкурентів при цьому буде залежати лише від ступеня осудності і прагматизму всередині донецької команди, яка, на відміну від 2004 року, не зможе керувати Україною сама. Союзників же ПР захоче тасувати і викидати (першого з борту скинуть Литвина – це трапиться до середини 2010 року). Але керувати країною одноосібно "донецькі" не зможуть, хоч як би хотілося.

Янукович стане очевидним Брежнєвим, оточеним "Політбюро", ешелоновані тили якого будуть вести до Ахметова, Фірташа і тих, кому дозволять стати поруч. Можливо, до числа тих, кому буде дозволено керувати державою, допустять інших олігархів – адже сердити колег того ж Ріната Леонідовича не дуже вигідно.

На жаль, не виключено, а навіть дуже ймовірно, що на початковому етапі перерозподілу власності може бути проведено кілька показових "відстрілів" – на рівні власників підприємств, директорів компаній, можливо, навіть великих чиновників (наприклад, мерів). Імовірність такого сумного розвитку подій – приблизно 40%. Це може відбутися в тому випадку, коли в середовищі регіоналів запанує радикальна група під девізом "вся Україна – наша", який не передбачає залишення конкурентам значущих активів. Але вже перша кров і розбирання такого роду максимально консолідують опозицію, нагадають про бандитські коріння та іміджі нової влади, і відштовхнуть від ПР частину виборців – а це не відповідає бажанням прагматичного крила "регіоналів" про "стабілізаційне заморожування" України під їхнім корпоративним управлінням.

Що ж до самого Януковича, то, як управлінець, він буде, по суті, лінивим і неефективним. Єдине, що може утримати його популярність на висоті довше – це згортання свободи слова та діяльність оточення, більш схильного до конкретних розбірок і більш єдиного в своїх діях, ніж різношерста компанія Ющенка.

Вічний бій з Юлею та іншими

Янукович – ставленик, гранично передбачуваний і керований. І оточення для того й привело його до влади. Проте умови в країні все ж таки інші, ніж у 2004 році. Немає вже єдиної "помаранчевої мрії". Але є набагато більш практичний, який не здає і грає за тими ж правилами суперник. Це – все та ж Юлія Тимошенко. Повністю позбавити її впливу неможливо. Так само, як і знищити інші, нові політичні сили, які неминуче з'являться і дуже скоро будуть готові вирвати владу з рук млявого президента Януковича і його команди. Тому йому і Партії регіонів доведеться домовлятися з іншими угрупованнями еліти і прислухатися до їхнього голосу, в тому числі в гуманітарних і зовнішньополітичних питаннях.

Завданням, яке спробує здійснити Янукович, стане спроба максимальної політичної нейтралізації Тимошенко. Але "Федорич" менш хитрий, стійкий до стресів, гнучкий, стійкий, і, на додачу, абсолютно нездатний на асиметричні відповіді. У нього, коли він опиниться на вершині влади, буде очевидна спокуса розслабитися і нічого не робити. Він передоручить практичне керування країною своїм соратникам. Саме вони будуть на практиці боротися з Тимошенко.

Янукович має сумнівний шанс стати найбільш несамостійним президентом України. Не те що непослідовним і непередбачуваним, як його попередник, а саме найбільш ледачим. Тільки час він буде проводити інакше, за більш зрозумілими чоловічими забавками – полюванням в Сухолуччях, наприклад. Але ігри 60-річного єнакіївського хлопчика із неблагополучної сім'ї навряд чи будуть сприяти стрибку держави з нинішньої трясовини. Янукович може навіть застосовувати "рукоприкладство" для більшої демонстрації влади, але на будь-які стратегічні кроки його потрібно буде "тягнути на аркані" – воно йому не треба.

За великим рахунком, Януковичу наплювати на "вякаючу" пресу, на економіку і навіть на російську мову. Себе забезпечив на роки вперед. Він – заручник свого оточення, і в душі він це чудово усвідомлює. Як і те, що вирватися з цього стану йому не дано. Та й не хочеться: у 60 років пізно змінювати звички. Він би цілком задовольнився регулярною демонстрацією народної любові в своєму рідному Донбасі. Періодично йому б, як Брежнєву, організовували демонстрацію любові в інших регіонах. Незалежно від того, чи вірить він у щирість цих акцій, Янукович сприймав би їх як належне.

Він терпіти не може Тимошенко, але він би залишив і її у спокої, якщо б вона не була такою "шаленою", і не було потрібно вічно з нею боротися. Якби його не штовхали до будь-яких кроків його спонсори та оточення. І всі його дії і бездіяльність будуть породжені лише інстинктом політичного самозбереження і регулярними нагадуваннями про зобов'язання. І оточення оперативно відправить ВФЯ на пенсію в Межигір'я, коли він перестане бути потрібен. Може, навіть через п'ять років, не "рухаючи" його на другу каденцію.

Але для початку він все-таки буде намагатися "зразково" заморозити країну з пануванням "донецьких". І поки він буде це пробувати, в країні буде найважчий – в сенсі економічних і політичних свобод – період. У незадоволених технологією "заморожування" завжди є вибір: пристосуватися, виїхати або бурчати на кухні. І чекати постаріння лідера та відходу його від влади.

Закінчення. Початок у минулому номері.

ГАНЬБА!

СЛІДАМИ КРИМСЬКОГО ПОГРОМУ

Василь МАРСЮК, письменник

Нещодавно я вже писав про погром єдиної у Криму української газети "Кримська світлиця", який вчинили високі чиновники Міністерства культури під час минулих новорічних свят: звільнили редактора газети, насильно захопили її приміщення, розігнали високопрофесійний колектив редакції, який є співзасновником газети з 1992 року, заарештували перший номер газети за 2010 р., заблокували в Інтернеті доступ читачів до всіх її попередніх багаторічних публікацій. І при тому пообіцяли передплатникам, що газета з новим редактором і новою редакцією буде виходити гарна, як лялечка, а що вже змістовна, то читач тільки пальчики оближе.

І ось мені передплатою надходить 2–3 номер "Кримської світлиці" за січень 2010 року, а в лютому отримую ще один примірник газети за номером 4–5, який підписаний новим редактором Л.Пилунським, призначеним київськими "дядями". Таким чином, бачимо, що газета із щотижневої перетворена на щомісячну, хоч періодичність її ніде не вказана. Надрукована на гарному білому папері, з кольоровими ілюстраціями, на 32-х сторінках, тираж 2500 прим. Знайшлися, бачимо, гроші у міністерства, яке стало співзасновником газети тільки недавно.

А тепер поглянемо на зміст останнього номера (4–5). По-перше, кидається у вічі те, що в ньому не подано жодного інформаційного матеріалу про поточні кримські чи всеукраїнські події ні в політичному, ні в культурному житті. І це в період гострої президентської кампанії! Начебто це позачасовий рекламний листок із якогось Канарського курортного острова. А для зручності читачам-курортникам на кожній україномовній сторінці новоявленої газети подаються розлогі резюме російською і кримськотатарською мовами, щоб "господа хорошие" знали, що в українському тексті немає нічого поганого. Толерантно, що й казати! Схоже на те, що редколегія газети, невідома мені, постійному читачеві, у такий спосіб виявляє свою "хохляцьку" меншовартість перед можливим іншомовним читачем, якому в руки потрапить її продукція. Цікаво було б знати, чи французи, наприклад, у Марселі, видають якусь свою газету із резюме англійською, арабською чи турецькою мовами? Навіть смішно таке уявити! А київські мінкультівські чиновники додумалися зневажити свою державну мову у такий зовні пристойний спосіб. І серед членів редколегії газети бачимо прізвище В.Сатаренка, який відповідає, як відомо, за всю видавничу справу Міністерства культури! Як не пригадати вислів Тараса Шевченка про те, що не

такі страшні вороги, як "добрії люди"?

Про що ж таки пишеться у цьому номері "Кримської світлиці", реформованої після рейдерського захоплення? Одразу за багатослівною передовицею, підписаною "головним" редактором, ціла сторінка відведена статті про святині і стародавні традиції кримських греків ("Ясу, Маріє"). Ох, який злободенний матеріал для сотень тисяч майже безправних українців Криму! Через одну сторінку подається удвічі більша стаття "Християни і кримські татари: традиції спільних молитов". Хвала Всевишньому! На думку нових кримських газетярів-просвітителів, мабуть, саме час подумати про унію християнства й ісламу у цілому світі. Глибоко взяли! Не поламали би плуга, бо кримський грунт надто кам'янистий. А щоб закріпити свою любов до чужих символів, редакція тут же пропонує матеріал на цілу сторінку "Тарак-тамга. Родовий знак кримських ханів". Просвітлюйся, темний українцю! А вже сім наступних повних сторінок газети віддано матеріалові про місцевого художника О.Каленчука "Українець – мусульманин Мухамед Алі", який, прийнявши іслам, у цю віру навернув і свою дружину, і двох неповнолітніх дочок, і навіть тещу. І це дійство пропагується як велика заслуга українця, який навіть своє прабатьківське прізвище поміняв на інше – Алі Мухамед. З таким же успіхом він міг би узяти собі ім'я Будди чи Ісуса Христа. І газетяр веде із ним безкінечне інтерв'ю, розбавляючи розмову ілюстраціями його акварелей, а також подаючи майже десяток фотографій новоявленого "ісламського пророка" і навіть фотознімок якоїсь мечеті (мовляв, приходьте помолитись, православні українці!). Це ж треба так милуватися перевертнем, забувши про сотні тисяч зрусифікованих кримських українців, які у своїй державі не мають доступу до своєї школи, до своєї книжки, а тепер ще й до повнокровної української газети!

Для повноти картини згадаймо і ті матеріали, які йдуть у самому кінці щомісячної газети: це – двосторінкові статті про українця – майстра ковальської справи і про татарина – карбувальника, а також кілька загальних заміток під рубрикою "Мова" і кілька загальних кпинів на адресу кримських комуністів і московських шовіністів.

Тепер читачі тільки із сумом згадуватимуть чесні, гострі і своєчасні статті журналістів розігнаної редакції "Кримської світлиці": Віктора Качули, Тамари Соловей, Миколи Владзімірського із Севастополя, Сергія Лащенка зі Львова. Доведеться також тільки згадувати цікаву і своєрідну дитячу газету "Джерельце", яку роками створював і по-батьківськи плекав великий трудівник Данило Кононенко – поет і пропагандист творчості своїх колег по перу з усієї України. Тепер також тільки згадуватимуться пісенні конкурси, які проводила в газеті юна і талановита Юля Качула.

Дуже хочеться, щоб цим творчим і самовідданим людям, яких "висококультурні" пірати викинули за борт човна, вдалося знайти чесного українського спонсора, щоб вони одібрали назад гарний бренд своєї "Кримської світлиці" і знову віддавали свій хист українській справі у Криму. Гей, хто в лузі, озовися!

І насамкінець хочу запитати: а хто все-таки поверне мені мої 100 пенсійних гривень, які я віддав за річну передплату справжньої "Кримської світлиці", яку тепер підмінили туристично-рекламним плакатом із сумнівною духовною спрямованістю?

Леонід ВОЛОШИН

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

У ПОЛОНІ ОБЛУДИ

До нашого ствердження в попередніх публікаціях про малоросійсько-совкову ментальність культурної еліти й інтелігенції загалом, маємо всі підстави додати, що цією хворобою затруєне й українське суспільство. А в цьому брудному конгломераті визріває й антидержавництво, й українофобія. Може, й не зовсім коректно поправляти знаного й шанованого нашого сучасника Євгена Сверстюка, який вважає, що "корисливість і конформізм – то посткомуністичні синдроми виродження". ("Літературна Україна", – 2009. – 15 жовтня). Безперечно, з цією формулою необхідно погоджуватися. Але посмію зауважити, що конформізм і лояльність близько межують і можуть стати сходинкою до патріотизму, якого сьогодні бракує для консолідації суспільства. А неконсолідоване суспільство не зможе протистояти інформаційній інвазії агресивно налаштованої сьогодні до нас Росії.

У травні 2009 року президент Російської Федерації Дмитро Медведев видав указ "О Комиссии при президенте РФ по противодействию попыткам фальсификации истории в ущерб интересам России". А ще в лютому міністр з надзвичайних ситуацій РФ Сергій Шойгу запропонував затвердити закон, що передбачає кримінальну відповідальність за заперечення перемоги есесесер у "великій вітчизняній війні" (можна тільки уявити, як в унісон з автором цього закону билися серця представників нашого істеблішменту! Адже вкотре лаштуються на малоросійський копил спільні або споріднені духовно мілітарні свята і ювілеї з розмислом і завзятістю Стецька з п'єси "Сватання на Гончарівці" Григорія Квітки-Основ'яненка).

Також у травні партія "Единая Россия" підготувала законопект "О противодействии реабилитации на территории независимых государств – бывших республик Союза ССР нацизма, нацистских преступников и их пособников". Мовляв, "популяризируется и героизируется нацизм (20-я дивизия СС в Эстонии, ОУН-УПА в Украине и т.ін."). Що й спонукало українську сторону до жалюгідних виправдовувань. Дивує, що в суспільстві не виникає запитання: якщо націонал-соціалізм і комунізм тотожні, то чому прибічники першого вважаються колаборантами, а другого – ні? В соціумі таке ставлення назвали б подвійними стандартами. "Двоемыслие означает способность одновременно держаться двух противоположных убеждений. Говорить заведомую ложь и одновременно в нее верить, забыть любой факт, ставший неудобным, и извлечь его из забвения, едва он опять понадобился, отрицать существование объективной действительности и учитывать действительность, которую отрицаешь, – все это абсолютно необходимо. Даже пользуясь словом "двоемыслие", необходимо прибегать к двоемыслию". (Джордж Орвел).

Якщо не брати на вельми далеку перспективу – хто його зна, як воно там буде, – то сьогодні Москва має більш вигідну позицію для впливу на владний Київ, зважаючи на означену на початку наших роздумів ментальність українського суспільства. Тут не скажеш: "Не туди б'єш, Іване" (О.Довженко). На біду нашу, російський "Іван" знає, куди бити.

В одному з чисел (7–13 листопада 2009 р.) тижневика "Зеркало недели" екс-міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко пише: "...будучи тесно связанными, Украина и Россия за годы после распада СССР стали разными по своим общественно-политическим и ценностным моделям". Але якщо скаламбурити: за моделями воно, може, й так, а все одно на совково-малоросійський копил. Адже, як кажуть в народі: чим бочка накисне, тим і смердить.

А щоб відкинути оте орвелівське "двоесмыслие", що стоїть нам на заваді, потрібно зненавидіти його. Великий український письменник і публіцист Улас Самчук сказав: "Завжди і скрізь у мене зісталось одне дуже яскраве і згущене почуття – ненависть. Люта, майже звіряча ненависть. Ненависть до всього – починаючи зубною щіточкою совєтського виробництва і кінчаючи владою". Тільки маючи таке життєве кредо, представник культурної еліти може сьогодні сказати щось кориснодержавотворче українському суспільству. Може, це не християнська максима? В наш час вже як правило, що християнськими заповідями про "любов", "мир", "всепрощення" (про каяття забувають згадати) і ін. прикриваються фарисеї.

Краще осягнімо сказане апостолом Юдою-Тадеєм: 22. "Тих, що вагаються, старайтеся переконати; 23. інших рятуйте, вириваючи з вогню; до інших майте милосердя зо страхом; ненавидьте навіть одежу, забруднену тілом". (1:22,23.)

Шлях до нашої перемоги стане прямим тільки після подолання й вирішення морально-етичних проблем, що сповили українське суспільство.

м.Ялта

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЄВРЕЙСЬКА КАРТА

в російських спецопераціях проти України

Мойсей ФІШБЕЙН

Доповідь на 26-й Конференції з української проблематики Іллінойський університет, Урбана-Шампейн, США 24–27 червня 2009 року

29 січня 2009 року, виступаючи на розширеному засіданні Федеральної служби безпеки в Москві, президент Російської Федерації Дмітрій Медвєдєв буквально однією фразою розкрив спецоперацію ФСБ (цитую мовою оригіналу): "В ряде соседних государств сохранялась нестабильная социально-политическая обстановка, не прекращались попытки расширения НАТО, в том числе и за счёт так называемого ускоренного вступления в альянс Грузии и Украины. Всё это, разумеется, потребовало чёткой и слаженной работы всех специальных силовых структур, правоохранительных органов и весьма высокого уровня координации их деятельности. Должен сразу сказать, что Федеральная служба безопасности в целом успешно выполнила поставленные перед ней задачи". Себто – президент Російської Федерації відкритим текстом заявив, що зрив інтеграції України до Північноатлантичного альянсу – це заслуга російських спецслужб, наслідок проведених ними спецоперацій. А заявивши, подякував Федеральній службі безпеки. Це пряме визнання того, що російські спецслужби провадять спецоперації проти України, спрямовані на підрив її суверенітету й незалежності. Це брутальне порушення не лише міжнародного права. Це брутальне порушення й російських законів: законодавча база Російської Федерації, що регулює діяльність ФСБ, не дозволяє цій спецслужбі проводити такі спецоперації. У "Федеральному законі про Федеральну службу безпеки", ухваленому Державною Думою Російської Федерації 22 лютого 1995 року (з усіма подальшими редакціями) про жодні спецоперації проти суверенітету інших держав і "коригування" їхньої зовнішньої політики не сказано анічогісінько. Зазначимо: цей документ 1995 року підписав президент Російської Федерації. В цьому документі немає нічого бодай подібного до спеціальної операції проти України, що з нею президент Мєдведев привітав ФСБ. Натомість у прямих завданнях ФСБ є інше конкретне визначення: щодо припинення, унеможливлення витоку державних та військових таємниць. Спецоперація ФСБ, спрямована на недопущення вступу України до НАТО, є однією з найбільших таємниць Кремля. І витокові саме цієї таємниці сприяв пан Дмітрій Медвєдєв.

Отже, російські спецслужби провадили й провадять спецоперації, спрямовані на підрив суверенітету й незалежности України. Співробітники ФСБ та Служби зовнішньої розвідки Росії за досягнення в ізоляції України були нагороджені. У структурах ФСБ, що займаються Україною, останнім часом штат збільшено в півтора рази порівняно з періодом 50-х років, коли в Україні діяло підпілля УПА.

Розглянемо лише один із аспектів спецоперацій російських спецслужб проти України – так звану "єврейську карту". Спочатку – невеличка ретроспектива.

Коли імперські картярі почали розігрувати на українських теренах оту мічену "єврейську карту"?

У Російській імперії це практикувалося.

В СРСР на багато років погромником було оголошено Симона Васильовича Петлюру. І не мало значення, що один із засновників, один із чільних ідеологів сіонізму, видатний публіцист, громадський та політичний діяч Володимир (Зеєв) Жаботинський ставився до пана Петлюри з чималим пієтетом: ім'я Володимира (Зеєва) Жаботинського в СРСР було заборонене.

Доречно нагадати: невдовзі після вбивства Симона Петлюри в Парижі, саме на сороковий день – 4 липня 1926 року – Володимир (Зеєв) Жаботинський заявив у нью-йоркському The Jewish Morning Journal (цитую):

"Ні Петлюра, ні Винниченко, ні решта видатних членів цього українського уряду ніколи не були тими, як їх називають, "погромниками". (...) я добре знаю цей тип українського інтелігента-націоналіста з соціалістичними поглядами. Я з ними виріс, разом із ними провадив боротьбу проти антисемітів та русифікаторів – єврейських та українських. Ані мене, ані решту думаючих сіоністів південної Росії не переконають, що людей цього типу можна вважати за антисемітів".

28 травня 2009 року російський сенатор і водночас голова створеного з ініціативи російських спецслужб "Всемирного конгресса русскоязычного еврейства" – Боріс Шпігель – під час єрусалимської зустрічі з прем'єр-міністром Держави Ізраїль паном Біньяміном Нетаніягу, порушивши тему антисемітизму, заявив: в Україні, мовляв, "відроджують старих національних героїв", які чинили злочини проти євреїв, і "переписують історію, вибілюючи цих людей". За приклад Борис Шпігель навів Симона Петлюру. Згідно з повідомленнями ізраїльських ЗМІ, "реагуючи на це, пан Біньямін Нетаніягу висловив занепокоєність". Зауважмо: саме ізраїльська партія "Лікуд" репрезентує ідеологічну течію Володимира (Зеєва) Жаботинського, його портрет висить у штаб-квартирі саме цієї партії, яку очолює саме пан Біньямін Нетаніягу.

А тепер доречно зацитувати самого Симона Васильовича Петлюру.

З "НАКАЗУ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ ВІЙСЬК УНР 26 серпня 1919 року"

Час уже зрозуміти, що мирне єврейське населення – їхні діти, їхні жінки, так само, як і ми – було поневолене й позбавлене своєї національної волі.

Йому нікуди йти від нас; воно живе з нами з давніх-давен, поділяючи з нами нашу долю й недолю...

Всіх же, що підбурюватимуть вас на погроми, рішуче наказую викидати геть з нашого війська й віддавати під суд яко зрадників Вітчизни. Суд же нехай судить їх по їхніх вчинках, не жаліючи для злочинців найсуворіших кар закону. Уряд УНР, розуміючи всю шкоду від погромів для держави, видав до всього населення краю відозву, в якій закликає виступити проти всіх заходів ворогів, що підіймають погроми єврейського населення...

Головний отаман Петлюра.

З ВІДОЗВИ "ПРОТИ ПОГРОМІВ" 12 жовтня 1919 року

Наша Народна Армія мусить нести рівність, братерство і визволення українському і єврейському громадянствам, бо останнє активно підтримує Правительство УНР. Всі його партії, як то: Бунд, Об'єднанці, Поалей-Ціон і Фолкс-Партей стали на ґрунті самостійності України і беруть участь у будівництві республіки.

Я сам знаю, коли представники єврейського населення допомагали нашому війську і підтримували законну республіканську владу.

З великою пошаною я ставлюся до тих жертв єврейського населення, які воно понесло на вівтар нашої отчизни в цій боротьбі. (...)

Кара на смерть мусить упасти на голову погромників і провокаторів.

Головний отаман Петлюра.

Невдовзі відзначатимуть двадцяту річницю установчого з'їзду Народного Руху України. Чи пам'ятає хтось, як двадцять років тому офіційна преса лякала читачів: "рухівці – антисеміти"? Я пам'ятаю. Бо тоді на з'їзді зачитали мою вітальну телеграму, вона закінчувалась єврейським словом – "Шалом!"

На початку 1990-го року влада лякала київських євреїв – приходили двірнички, попереджали: "Зі Львова їдуть рухівці з автоматами. Не виходьте з помешкань. Будуть погроми". Ми з філософом Мирославом Поповичем пробилися на телебачення, провокатори замовкли.

1 грудня 1991 року в київській синагозі знайдено вибухівку. В день референдуму за незалежність України: ось, мовляв, не встигли стати "незалежними" – вже синагоги вибухають. Ця вибухівка була підкладена не під синагогу, а під Українську Незалежність.

2003-2004 роки. За розробками маніпульованих російськими спецслужбами московських політтехнологів супротивники кандидата в президенти України Віктора Ющенка ширять чутки й публікації, починають робити фільм про "антисемітизм Ющенка та його оточення". У грудні 2003 року Віктор Андрійович Ющенко привітав євреїв України зі святом Ханука. В адміністрації президента Кучми такого вітання не підготували. Вітаючи євреїв України зі святом Ханука, а потім зі святом Песах, Віктор Андрійович наголошував: "Історія євреїв багато чого вчить нас усіх". І цитував Лесю Українку: "І ти колись боролась, мов Ізраель, Україно моя". Я був звернувся до євреїв України й розповів, що під час війни родина мами Віктора Ющенка в його рідному селі Хоружівка переховувала трьох єврейських дівчат із міста Ромни. Півтора року. Ризикуючи власним життям. Вони рятували єврейські душі.

Тоді кампанія звинувачень Віктора Ющенка в антисемітизмі зійшла нанівець. Фільм – уже витративши чималі кошти – робити припинили. Ми перемогли на Майдані.

Але розігрування "єврейської карти" в спецопераціях російських спецслужб проти України не припиняється.

В середині квітня 2008 року на російському інтернет-сайті "ИА REGNUM" вийшла інформація, буцімто ізраїльський історик Юрій Вільнер видав книжку "Андрей Ющенко: персонаж и "легенда"". І миттєво з сайту на сайт пішла гуляти фраза: "Дослідження доводить, що в роки Другої світової війни батько Президента України міг бути табірним поліцаєм і нацистським інформатором". "Доводить, що міг бути". Стилістичний недогляд, що на нього мало хто звернув увагу. Потім в Інтернет закинуто й сам текст "книжки". Я був почав читати. Над текстом стояла посвята: "Арону Шнеєру – гуманісту". Хто ж такий Арон Шнеєр? Коли він жив? Чи живе?

Я почав згадувати. І таки згадав. На Арона Шнеєра в одній зі своїх публікацій посилався ізраїльський публіцист Михайло Хейфец – той колишній радянський політв'язень Михайло Хейфец, котрий свого часу написав блискучі спогади про Василя Стуса. Арон Шнеєр – співробітник ізраїльського Національного інституту пам'яті жертв нацизму "Яд Вашем". Я зателефонував до нього. З'ясувалося, що текст "розслідування" він прочитав у Інтернеті, але уявлення не має, хто такий Юрій Вільнер. Російське інформагентство "REGNUM" твердило: "ця книжка, видана в Ізраїлі, з'явилася в Москві", але ніхто – ні в Ізраїлі, ні в Росії, ні деінде – ні науковці, ні журналісти – ніхто нічого не знав про існування такого "ізраїльтянина". Я зацікавився міжнародним ідентифікаційним кодом книжки, що був зазначений в Інтернеті: ISBN – 969-228-292-5. Перші три цифри позначають країну, де видано книжку. З'ясувалося, що "969" – це Пакистан! Можна було б припустити, що книжка отримала реєстраційний номер саме у цій країні. Але пошук цього видання у базі даних ISBN показав: "Такої книжки не існує". Це означало, що міжнародний номер сфальсифіковано. Це означало, що і сама "книжка", і її "автор" – фальшивка, створена й запущена в обіг у межах антиукраїнської спецоперації, що мала на меті ускладнити українсько-ізраїльські взаємини, посварити українців з євреями й налякати цивілізований світ "темними сторінками фашистського минулого" батька президента України Віктора Ющенка. За кілька днів після першої появи фальшивки на сайті "Regnum" викриття було оприлюднене одночасно – в суботу, 18 квітня 2008 року в київській газеті "Україна молода" і на одному з ізраїльських інтернет-ресурсів, а відтак розійшлося широким інтернет-простором. Антиукраїнська спецоперація захлинулася на самому початку.

У своєму імперському шаленстві, замішаному на хронічному комплексі меншовартости, російське керівництво за допомогою своїх спецслужб намагається зомбувати власною українофобією і світову спільноту, й російську громадськість, і – через підконтрольні ЗМІ та агентів впливу – певну частину населення України.

Розігруючи "єврейську карту" в своїх спецопераціях проти України, російські спецслужби використовують своїх "путін-юден", зокрема московських рабинів.

Із сайту "Евразийского союза молодёжи" (цитую мовою оригіналу):

Раввины и евразийцы объединят усилия в борьбе с нацизмом 21 Августа 2007 года

20 августа в синагоге на Спасоглинищевском переулке в Москве состоялась официальная встреча лидера Евразийского Союза Молодежи Павла Зарифуллина и главного раввина России Адольфа Шаевича. В процессе переговоров лидер ЕСМ и главный раввин России пришли к выводу, что у них есть один общий враг – современный украинский неонацизм, являющийся квазиофициальной идеологией "оранжевого" режима Ющенко.

Закінчення в наступному числі.

Як відомо, присвоєння Президентом України Віктором Ющенком провідникові ОУН Степану Бандері звання Героя України викликало неоднозначну реакцію з боку певних кіл у сусідній Польщі. Втім, дивуватися з цього не варто, адже деякі складні питання минулого українські і польські історики трактують по-різному.

Однак, на наш погляд, не може не дивувати офіційно задекларована позиція з цього питання польського президента Леха Качиньського, який днями засудив присвоєння звання Героя України Степану Бандері. Повідомлення про це розміщене на офіційному сайті голови польської держави.

На думку польського лідера, нещодавні дії Президента України підривають процес історичного діалогу і примирення.

Польський президент заявив, що ОУН і Українська Повстанська Армія знищили "на сході Другої Речі Посполитої" більше 100 тисяч поляків "тільки тому, що вони були поляками". "Ці вбивства викликають однозначний протест в польському суспільстві".

Ось так, доволі однобоко, всупереч правді історії, трактує драматичні події 40-х років минулого століття керівник сусідньої Польщі. При цьому нагадаємо, що український Президент Віктор Ющенко постійно наголошує на необхідності історичного порозуміння з поляками.

Безумовно, питання українсько-польських стосунків 40-х років минулого століття вимагає окремої розмови. Наразі обмежуємося коротким матеріалом з цього приводу, надісланим нам зі Львова.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЗА ПІДКАЗКОЮ КРЕМЛЯ

Як тільки зростає тиск Кремля на Україну і її державне керівництво, погіршується внутріполітичне становище в самій Україні, синхронно активізуються антиукраїнські маргінальні сили у братній Польщі. Їхня активність інспірується Москвою, її спецслужбами з метою посилення антиукраїнської істерії не тільки в Польші, а й в усьому Європейському Союзі (через декількох депутатів Європарламенту, які постійно виступають з антиукраїнськими ініціативами на його форумі). На політичній арені сусідньої держави розігрують свій політичний шабаш організації "кресовякув" (осадників – польських поселенців на українських землях у міжвоєнний період). У цей час на Волині і в Галичині великі земельні наділи (600 000 га) і абсолютні права управляти всіма справами на місцях і необмежену владу над українцями отримали колишні офіцери та вояки Польської Армії (70 000 тисяч осіб з їхніми родинами), які вибороли державну незалежність Польській державі. Властиво ці осадники і були головним джерелом напружених відносин між нашими народами, які переросли у майбутню міжнаціональну братовбивчу війну.

Президент України В.ЮЩЕНКО і президент Польщі Л.КАЧИНЬСЬКИЙ біля пам'ятника жертвам більшовицьких репресій у Бродах на Львівщині. Лютий 2009 року.

Після прийняття польським Сеймом літом минулого року неформальної резолюції (без голосування та офіційної публікації) з осудженням ОУН-УПА як структури, що організувала геноцид (людобийство) поляків на "всходніх теренах РПП – всходніх кресах), такі ж резолюції прийняли ще два воєводські сеймики – Нижньосілезького і Опольського воєводств. У цих резолюціях все перекладається з хворої голови на здорову, брехливо подається перебіг подій та їхній аналіз. ОУН-УПА і дивізію Галичина обвинувачують у геноциді євреїв (може, шукають аналогію з єврейськими погромами на корінних польських землях, як під час війни, так і після неї), ромів, вірмен, чехів. Якраз представники цих націй активно співпрацювали з УПА. Можливо, нам ще припишуть геноцид могікан і патагонців? Ці невігласи і недоучки намагаються навчити нас нашої історії, за прикладом росіян змусити шляхом "принуждения силой" любити наших ворогів і ненавидіти власних героїв.

Всіх нас, українців, обурює лайлива риторика таких документів, образливі вислови, кричуща неправда про ці події, абсолютний брак аналізу власних помилок і злочинів. Українців обзивають бандитами, нацистами, прислужниками німецьких фашистів, убивцями і грабіжниками. Цим самим вони принижують самих себе, свою націю, своїх вождів і героїв. Заперечують будь-яку боротьбу ОУН-УПА проти німецьких окупантів, посилаючись на Союз офіцерів СРСР. Ось хто виступає організатором і натхненником усіх антиукраїнських акцій у Польщі – Союз офіцерів СРСР, типова антиукраїнська шовіністична організація!

Не було б так образливо і гидко, якби одним з організаторів і натхненників цього шабашу не був ксьондз Т. Ісаковіч-Залеські, який замість служби Богові прислужується кремлівському дияволу. Його агресивність і риторика є найбільш брутальними.

На це мишаче порпання не варто було б звертати уваги, адже у Польщі у серйозних ЗМТ і на сайтах поважних організацій цих матеріалів не публікують, якби це не було замовленням Кремля і не шкодило б польсько-українським стосункам. Але ми надіємося, що здоровий глузд і потреба добросусідських відносин і нормального міжнаціонального спілкування візьме гору над політичними спекуляціями і нагнітанням антиукраїнського психозу у польському суспільстві.

Львівське обласне відділення
Всеукраїнського об'єднання ветеранів.
Степан ТРОХИМЧУК,
професор

ЗОНА АБСУРДУ

"ЛЮДОЖЕР ЄВРОПИ" ПРОТИ УКРАЇНИ

Григорій КОВАЛЬЧУК,
голова секретаріату
Кіровоградської ОО КУН

Мене шокувало рішення депутатів Бобринецької міськради спорудити пам'ятник одному з найодіозніших революціонерів, "засновнику і головнокомандуючому" Червоної армії Льву Троцькому-Бронштейну, чиї криваві злодіяння в тодішній Україні висувають його в передній ряд головорізів українського народу.

Одним із творців радянської українофобії став уродженець села Янівки Бобринецького району на Кіровоградщині Лейба Бронштейн. 1918 року Л.Троцький очолив збройні сили Раднаркому і послав їх у полум'я другої українсько-російської війни. Зустрівши рішучий спротив українських селян, він вдався до підступного кроку, пославши перед третьою інтервенцією агітаторів, особисто розробивши для них таємну інструкцію, в якій, зокрема, йшлося: "Не Денікін змусив нас залишити Україну, а грандіозне повстання, яке піднято проти нас українське сите селянство... У ньому прокинувся вільний дух запорозького козацтва та гайдамаків, що спав сотні років... Нам необхідно повернути Україну Росії... Без українського вугілля, заліза, руди, хліба, солі, Чорного моря Росія існувати не може, вона задихнеться, а з нею і радянська влада, і ми з вами... Україна нашою буде лише тоді, коли буде радянською, а Петлюра викинутий з пам'яті народу назавжди". Наслідком перемоги армії Троцького над українським селянством став перший голод в Україні і пограбування цінностей у Києво-Печерській Лаврі.

Дотично причетний Троцький і до голодомору 30-х років. Саме він закликав "ударити по куркулях" та прискорити індустріалізацію. Саме це "вождь народів" Сталін взяв на озброєння і в 1932–1933 роках завдав убивчого удару по "ситих селянах України".

То що ж змусило бобринецьких депутатів увіковічити у бронзі ідола? Причиною стає бізнес?! (і політична тупорилість. – **Ред.**) Чиїмось "самоврядним комерційним глуздом" у степовий край аж сьогодні занесло "спасенну ідею" нажитися на демонічній постаті земляка, мовляв, поставимо пам'ятник Троцькому, і відразу до нас порине маса грошових роззяв-туристів, яким у цьому світі нічого більше робити. Їх неодмінно має бути багато, аби щодня простувати до підніжжя історичної постаті. Саме в цей час із їхніх товстих гаманців сипатимуться долари та євро. Помиляєтесь, панове гендлярі-депутати! Ставити пам'ятник Троцькому – означає чинити несамовиту наругу над пам'яттю, над совістю, над устремліннями нинішніх і прийдешніх поколінь українців.

І ніякий бізнес-туризм не переважить цих національних пріоритетів. Дивує те, що європейські депутати свого часу були свідоміші за бобринецьких депутатів, бо Німеччина, Франція, Чехословаччина Голландія, Англія відмовили у в'їзді диктатору з закривавленими руками. У своїй статті У.Черчіль назвав Л.Троцького "людожером Європи".

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"ЧЕРВОНІ", АЛЕ НЕ ВІД СОРОМУ

Дотепер на вулицях українських міст рясніють червоні прапори з символікою СРСР

Комуністи червоні не від сорому, а від святої праведної крови українських патріотів.

Полюбляють комуністи сьогодні розповідати, як вони захищають права трудящих. На щастя, ми ще пам'ятаємо наслідки їхніх дій у недалекому минулому.

В їхні байки можуть повірити хіба що наші онуки, яким не доводилося вистоювати після виснажливої роботи годинами в чергах за дешевою ковбасою чи маслом. І не завжди вистачало тих продуктів. Черги були навіть за хлібом – а що вже казати про лимони, апельсини чи інші цитрусові, які можна було купити хіба що в Москві чи Ленінграді?! Щоб змочити губи хворій мамі після операції, мені доводилося бігти до потяга Москва – Будапешт, де тільки у вагоні-ресторані й можна було придбати лимончик...

Перебуваючи при владі, комуністи не будували, а руйнували. Найбільше – храми. Наприклад, у Запоріжжі тільки за одну ніч зруйнували собор, зникла і вулиця Соборна – натомість з'явився проспект Леніна, який не змінив своєї назви і досьогодні.

"Стройки комунізма" – житлові квартали, вже непридатні до проживання. А в Ужгороді, Львові та інших містах Західної України будинки, що зводилися ще за Австро-Угорської імперії, й досі стоять, хоча за радянської влади не реставрувалися.

Дивує, звідкіля беруться гроші на видання і розповсюдження газет: "Комуніст України", "Ветеран України", "Киевский вестник", – на шпальтах яких суцільно антидержавні статті?

Лідер КП П.Симоненко виступає проти президента і взагалі президентського правління. Але ми добре пам'ятаємо, як він, Вітренко та інші "червоні" хотіли бути президентами.

Комуністи кажуть, що в Україні не було Голодомору. Звідки ж, справді, їм про це знати – в райкомах чи обкомах голоду ніколи не було.

В багатьох країнах є комуністи, але вони поважають закони держави, в якій живуть, а наші "комуняки" ненавидять Україну і все українське. Їм не подобається державна мова, символіка, вони ненавидять патріотів, які боролися за волю України.

Хочеться звернутися до прихильників комуністів словами нашого Кобзаря: "Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде!"

Марія ГОГОЛЬ,
м. Свалява, Закарпатська область

ПАМ'ЯТАЙМО СВОЇХ ГЕРОЇВ!

Щоб будувати європейську Україну, треба багатіти не лише грішми, а справжніми, нетлінними цінностями, серед яких – знання та пам'ять про події, значимі в історії народу. Особливе місце тут займає багатовіковий повчальний досвід української військової історії, який необхідно використовувати для активізації, відродження національної свідомості нації, формування національної політичної та військової еліти, здатної гідно служити своїй країні.

Для Соборної Держави необхідні соборні історія та мислення.

ДНІ СЛАВИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗБРОЇ

Нам є чим пишатися в нашій минувшині!

Петро КОСТЮК,
полковник, історик

"Кожен вояк ще мусить бути й громадянином, а кожен громадянин – вояком".
полковник П. Болбочан

Українська військова традиція

Геополітичне становище України змушувало народ землеробів і ремісників, лірників і кобзарів, народ побожний і богобоязний брати до рук зброю. Але брати її не для загарбання чужих територій чи майна, а для захисту своєї землі або у відповідь на заподіяну кривду. А було тої кривди так багато, що з часом постала необхідність витворити в українському суспільстві окремий стан, придатний до ратної справи, захисту своєї землі – Українське козацтво.

До честі козацтва, вишкіл його був такий високий, що наймогутніші монархії Європи мали за честь користуватися його військовими послугами для вирішення своїх політичних потреб.

Наприклад, 1646 року 2400 козаків, які перебували на французькій службі під керівництвом Івана Сірка та Богдана Хмельницького, взяли фортецю Дюнкерк, захоплену іспанцями.

Коли виникала загроза для державності Росії, вона апелювала до українського народу, до його славних вікових бойових традицій.

Ось деякі приклади.

Після вторгнення наполеонівських військ у межі Російської імперії царський уряд мобілізував не лише сили російської регулярної армії, а й спішно оголосив набір до полків українського козацтва. Було сформовано 15 кінно-козачих полків (Полтавщина – 9 полків, Чернігівщина – 6 полків).

Вісім українських козацьких полків взяли участь у так званій "Битві народів" восени 1813 року під Ляйпцигом. Переможцям відкрився прямий шлях на Париж. У березні 1814 року шість українських козацьких полків у складі російської армії вступили до столиці Франції. Так завершилась ця війна.

Ми мали перемоги як на Заході, так і на Сході, як на Півночі, так і на Півдні України, й поза межами нашої Батьківщини. Пам'ять народна, а подекуди – меморіали, пам'ятники та могили свідчать про перемоги наші. Але багато перемог української зброї ще треба відродити в пам'яті українців, впорядкувати місця битв та могили Героїв.

На жаль, довгий час нам подавали нашу історію як історію поразок. Незрозуміло зокрема, чому замовчуються блискучі перемоги військ Богдана Хмельницького. А чому б не опоетизувати розгром московської армії під Конотопом?! З тієї ж причини ігноруються героїчні подвиги Українських Січових Стрільців, Чортківська наступальна операція, оборона м. Замостя з порятунком 6-ю українською дивізією полковника Марка Безручка не лише Варшави і Польщі, а й усієї Європи від більшовизації, могутній розмах повстанської боротьби проти московських нападників.

Слід зазначити, що українська військова традиція знає кілька спроб встановлення своїх власних святкових днів. У 30–40-х роках XX ст. у середовищі борців за незалежну Українську державу відзначалося Свято зброї – 31 серпня, на згадку про події 1919 року, коли частини Об'єднаних Армій (дієва армія УНР і Українська Галицька армія), після переможних боїв з Червоною армією, увійшли до Києва.

Останні роки пропонується запровадити як державне свято (яке поки що відзначають неофіційно) – День Українського Війська саме 14 жовтня, що припадає на церковне Свято Покрови. З ним пов'язана традиція відзначення дня Святої Покрови як покровительки Запорізького війська. Цій традиції кілька сотень років. Цього дня також відзначають річницю утворення 1942 року Української Повстанської Армії.

Наукова конференція "Конотопська битва 1659 року та її значення в національному поступі України", що відбулася в Києві та Конотопі 29 червня – 1 липня 1995 року, прийняла ухвалу про необхідність встановлення кількох Днів слави української зброї, включаючи щорічне відзначення річниці переможної битви під Конотопом.

На початку творення Збройних Сил України велику роботу з відродження бойових традицій, вшанування днів української військової звитяги провела соціально-психологічна служба Міністерства оборони України на чолі з генерал-майором В.Мулявою.

Сьогодення диктує необхідність встановити відзначення визначних дат, перемог українського воєнства за увесь період української історії під загальною назвою "Дні Слави Української зброї".

Це на законодавчому рівні вже зробили багато європейських народів, у тому числі й наші сусіди. Зокрема, в Росії 1995 року прийнято Федеральний Закон "О днях воинской славы (победных днях) России" (від 13.03.95 № 32-ФЗ), де, між іншим, визначено 10 липня як святкування Дня перемоги російської армії у Полтавській битві ...

Хто з українських військових є героєм?

Упродовж століть українці та їхня зброя давали змогу іншим націям відзначати свята національної зброї. Українці змушені були служити в багатьох арміях: австро-угорській, американській, англійській, більшовицькій, ватиканській (як найманці), канадській, німецькій, польській, радянській, російській, румунській, угорській, французькій, чехословацькій та інших. Багато з них обіймали командні посади та уславилися своїми особистими подвигами. Але для кого вони здобували перемоги?

Наприклад, січень-лютий 1944 р. – Корсунь-Шевченківська операція. Вона відкрила шлях до звільнення Правобережжя України. В цій операції брали участь багато воїнів-українців, які проявили мужність та героїзм, пролили багато крові. Але ніяких українських національних формувань у складі фронтів, які приймали участь в цій операції, не було. Тому було б неправильно стверджувати, що це була перемога українського війська. Тим більше, що Російська Федерація оголосила себе спадкоємницею СРСР, відповідно збройні сили РФ є спадкоємцями Радянської армії. Це перемога тієї держави, до складу якої Україна раніше входила. **Тому ведучи мову про національні перемоги, ми маємо на увазі виключно перемоги українських національних формувань та таких, які виборювали незалежність України.** Виховувати націю потрібно не тільки на перемогах, а й на правді.

Вшанування та плекання свого героїчного минулого заради майбутніх поколінь, збереження своєї самобутності і автентичності підносить нас в очах світу. Бути патріотом сьогодні в Україні – це громадянський обов'язок.

Почуття патріотизму, національної гордості повинні культивуватись у владу, силові структури, підростаюче покоління. Патріот – людина, яка прагне знати свою історію, предків, шанувати її, думати над тим, чим живе і куди йде.

Ось де, люди, наша слава...

До переліку дат, які принесли славу українському війську, слід віднести:

860 р. – переможний похід Київського князя Аскольда на Візантію.

907 р. – перемога у битві під Царгородом. Похід князя Олега на Константинополь, увінчаний прибитим до воріт столиці Візантійської імперії щитом.

971 р. – битва під Доростолом. Війська князя Святослава витримали облогу переважаючих сил Візантії. Відомим з тієї битви є вислів князя: "Не посрамимо ж землі рідної, але ляжем кістьми, мертві бо сраму не імуть".

11 березня 1238 р. – перемога війська Галицько-Волинського князя Данила Галицького під Дорогочином над військами Тевтонського ордену.

17 серпня 1245 р. – битва під Ярославом, біля р. Сян (тепер територія Польщі). Визначна перемога війська Данила Романовича над угорсько-польським військом. Ця перемога сприяла остаточному формуванню Галицько-Волинської держави та росту її міжнародного авторитету.

3 жовтня 1362 р. – битва на Синіх Водах. Перемога українсько-литовського війська на чолі з Ольгердом Ґедеміновичем над монголо-татарами та звільнення від їхнього ярма України. Це відбулося за 18 років до Куликовської битви.

15 липня 1410 р. – Ґрюнвальдська битва, в якій були переможені війська Тевтонського ордену за участи українських полків, а саме: Львівської землі, Перемишльської землі, Сяніцької землі, Галицької землі, Холмської землі, Подільської землі (3 полки), Белзької землі, а також полків Київської, Стародубської, Сіверської та інших українських земель. Це припинило експансію Тевтонського ордену на Схід.

16 квітня 1492 р. – військово-морська перемога козацької флотилії над турками у Чорному морі під Тягинею. Це і стало днем народження українського флоту.

8 вересня 1514 р. – перемога 30-тисячного війська українського князя Костянтина Острозького під Оршею (тепер територія Вітебської области, Білорусь) над 80-тисячним військом великого князя Московського Василія III. Війська під командуванням Острозького не просто розгромили армію супротивника, а, як зазначають хроністи, винищили її до ноги. Князь Острозький був першим українським полководцем, котрий став до бою з московинами (московітами). На згадку про цю перемогу й досі у Кракові дзвонить на Різдво величезний дзвін, відлитий з російських гармат, здобутих 1514 року під Оршею.

1527 р. – битва під Ольшаницею на Київщині. Перемога над військами під командуванням хана Махмед-Гірея. Ще один наслідок цієї перемоги – зірвано намір татарів напасти на Київ. До складу війська князя Острозького входили загони козаків. На той час без них не відбувалася жодна битва, жодний похід. Перемога була закономірною, адже Костянтин Острозький був видатним полководцем свого часу. Він виступав на захист віри свого народу і на свої кошти будував храми, допомагав монастирям, фінансово підтримував Києво-Печерську Лавру. Відомо, що князя Острозького поховали на території Києво-Печерської Лаври (1553 р).

23 травня 1616 р. – взяття українськими козаками під проводом гетьмана Петра Сагайдачного фортеці Кафа.

9 жовтня 1621 р. – завершення Хотинської війни. Об'єднане українсько-польське військо завдало турецькій армії поразку під фортецею м.Хотина. Війська П.Сагайдачного, які нараховували 42 тисячі вояків, вкрили себе невмирущою славою. У результаті битви було зупинено експансію Туреччини на Східну Європу.

Закінчення в наступному числі.

ДО 110-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ГРИГОРІЯ КОСИНКИ

СТІЙКІСТЬ ПЕРЕД РОЗСТРІЛОМ

Віктор ЛУПЕЙКО,
лавреат літературної
премії ім. Григорія Косинки

Закінчення. Початок в №5.

На звинувачувальному документі – стверджувальний підпис тодішнього наркома НКВС УРСР В.Балицького. Цей Балицький невдовзі теж ліг під ніж, як повмирали від тих довгих гострих ножів наркоми НКВС СРСР Генріх Ягода, Микола Єжов та ще 22 тисячі енкаведистів. 14 великомучеників – лише дещиця із купи тих "Дєл". Видатним українцям "пришивали" не лише зв'язки із закордонними "націоналістами", агітацію і пропаганду проти більшовизму та "вождів", прагнення "отторгнуть" УРСР від СРСР, а й створення терористичних груп, які нібито готували замах на Сталіна, Постишева, того ж Балицького та інших "вождів Країни Рад". Для Москви були "визначені" терористами Левко Ковалів, Костянтин Буревій, Гельмер-Дідушек та інші. Була сформована "харківська" група для терору у складі Романа Сказинського, Романа Шевченка, Петра Сидорова, Василя Мисика. У Києві терористичні акції ніби повинні були вчиняти Григорій Косинка, Дмитро Фальківський, Олекса Влизько... У ніч із 5 на 6 листопада 1934 року на квартирі №3 по Великій Житомирській (якраз напроти Львівської площі) у Києві, був заарештований Григорій Косинка. Дружина Тамара була присутня. У двох документах "Дєла" вказаний той "фактаж", який енкаведисти вилучили як речові "докази": паспорт, військовий та профспілковий білети, чотири записних книжечки, 29 листів та заміток, твори (у книжках та брошурах) М.Грушевського, Д.Донцова, І.Федорченка, С.Єфремова, М.Ірчана, Г.Гетьманця, Л.Троцького, листівки періоду революції та громадянської війни, кинджал, два значки із зображенням герба УНР тощо. Все це було задокументовано й зафіксовано так: "у Косинки знайдено українську націоналістичну літературу, петлюрівські листівки, закордонний журнал "Світ". Згодом дописали: "...Матеріали характеризують Косинку-Стрільця Г.М. як націоналіста-фашиста". Протокол обшуку підписали енкаведисти Руднєв, Остроушко та Тимошенко. Як бачимо за прізвищами, й тут не обійшлось без малоросів із "циновими ґудзиками" та "кокардами на лобі". Письменник пояснив енкаведистам наявність у нього таких "небезпечних" речей: кинджал – австрійський багнет, ним колов вугілля, а значки із гербом УНР придбав на базарі, бо треба було відтворити в літературних творах епоху УНР; а сам таких значків військових не носив, бо перебував в нерегулярному війську УНР; відозви УНР та інші листівки того періоду теж були потрібні для літературної праці... Інколи кати поспішали й у документах писали не "Косынка-Стрилец", а "Косынко-Стрелец". У акті про розстріл Косинка вже не Григорій, а Георгій... Новеліста, як бачимо, репресували ще до "кіровського потоку".

Як "шилися" всі ті "дєла", можна дізнатися із деяких "свідчень" заарештованих. Поет Олекса Влизько 27 листопада посвідчив на допиті проти Косинки таке: "Григорій Косинка був на літературному фронті людиною з яскраво вираженою куркульською ідеологією". На інших сторінках допитів Влизька звучали й вагоміші "звинувачення". Після ознайомлення із ними Косинка заявив: "Письменника Влизька я знаю погано, у близьких стосунках із ним не був... До організації ОУН не входив і їй не співчував..." І – жодного слова проти Влизька. А талановитий великомученик Олекса Влизько не міг розповідати слідчому нічого, бо був глухонімим...

Григорій КОСИНКА

При допитах перекладача не було. Вірогідно: слідчі самі писали папери й змушували замученого Влизька підписувати ті "свідчення". На деяких сторінках тих кривавих "Дєл" ледь помітні підтирання. Можливо, енкаведисти поспішали, й у них не було часу, щоб "начисто" переписати папери. Залучали до свідчень та лжесвідчень й інших літераторів, котрих поки що залишали на волі. У 4-му томі "Дєла" зберігся документ – "Показання Кулика Ізраїля Юдисевича від 21 листопада 1934 року". Доносив чекістам цей тодішній голова Всеукраїнської спілки письменників на колегу по перу: "Фальківський являє собою тип досить безплідного українського поета, для якого характерні занепадницькі настрої та націоналістичні вивихи..." Цей Кулик тоді закамуфлювався в красному письменстві "під українця", записавшись "Куликом Іваном Юліановичем". У 5-му томі "Дєла" чекістами зафіксоване свідчення Дмитра Фальківського, талановитого поета, колишнього червоного бійця: "Українську державність він (Косинка) мислив собі у прийнятній формі самостійної республіки (можливо, навіть радянської), але абсолютно окремо від Радянського Союзу зі своєю армією, фінансами... Такі настрої Косинка не соромився висловлювати..." Такі "зізнання" приречених накопичувались у жмуток звинувачень проти новеліста Григорія Косинки. Швидше за все, ці речення були підписані Фальківським під моральним та фізичним впливом катів. Можливо, обіцяли подарувати бійцю життя... Хто про те довідається нині?

Всі допити Косинки провадив слідчий Соколов. До речі, в протоколах енкаведисти чомусь називали себе лише за прізвищами й ніде не зафіксовували своїх імен та по-батькові. Допити письменника провадились 11, 26, 27 листопада та 3, 5, і 6 грудня. Виокремимо дещицю із тих протоколів, наголосивши наперед: Григорій Косинка гідно, мужньо тримався на кожному допиті. Науковець Раїса Мовчан, вивчивши чимало матеріалів, написала в журналі "Дивослово" (№10. 2005): "Він був досить сміливою, безкомпромісною людиною..." Не замовчував письменник того, про що добре знали чекісти. Але жодного негативу не сказав ні на себе, ні проти приречених на смерть побратимів-інтелектуалів. Розповідав тому Соколову про свої життєві шляхи: дитинство, мандрівку родини на Далекий Схід, про працю у наймах, на цукроварні, у земстві, участь у діяльності "Ланки" та "МАРСу", про знайомство із Б.Антоненком-Давидовичем, Г.Шкурупієм, В.Поліщуком, С.Єфремовим, Т.Осьмачкою, Є.Плужником, В.Підмогильним, М.Терещенком та іншими літераторами. Ці свідчення Косинки зводились до того, що він лише знайомий був із цими людьми; жодного речення не проказав про зустрічі на квартирах (а такі, звісно, були).

Гео Шкурупію намагались "пришити" факт його підготовки до бомбового нападу на "вождя" у самій Москві(!). Категорично Косинка заперечував близьке знайомство із цим міфічним "терористом-бомбістом": "Я мало знайомий із Шкурупієм, я ніколи не говорив із ним на політичні теми, мене ніколи не цікавила політика, я віддавав перевагу лише літературній праці..." І вчергове категорично відкидав звинувачення в приналежності його до УВО. На одному з допитів йшлося про лист Антоненка-Давидовича до Косинки, де висловлена була думка про долю української нації. Новеліст порадив Соколову, щоб той запитав про це у самого Антоненка-Давидовича.

У групі звинувачених був і Антон Біленький – Березинський, роль якого виявлялася на слідстві та суді жалюгідною і провокативною. Він лжесвідчив на суді таке: "Підсудного Косинку я знаю від 1931 року. Він належав до контрреволюційної організації УВО. Я зустрічався з ним у справах організації як член керівництва УВО. Він був зв'язаний з Яворським та іншими членами організації УВО. У Харкові Косинка заходив до мене й вів бесіду про УВО. Я знаю, що Косинка був в організації ОУН і належав до її терористичної групи. Про це мені розповів Іван Крушельницький..." Косинка "зірвався" на тому судилищі й вигукнув: "Березинський бреше! Я ніколи не говорив з ним ні про УВО, ні про ОУН... До цих організацій я не належав..."

Провокатор Березинський зумів тоді вислизнути із тих жахливих жорен, продавшись енкаведистам. Цей колишній член КПЗУ та КП(б)У 1934 року зумів вимолити собі ще 4 роки животіння. А 1938-го енкаведистська куля знайшла його аж в Омській області. Чекісти розстрілювали після "використання" провокаторів, філерів, "стукачів". Із цієї трагічної групи був ще один, котрий на кількох сторінках олівцем щось написав про своє покаяння. Та навіть "щиросердечне" визнання своєї "провини" не врятувало Романа Шевченка. Всі ж інші не зганьбили своїх імен. Григорій Косинка, повторимось, категорично заперечував свою належність до УВО та ОУН. Не подарував жодного негативу на своїх побратимів катам, із гордістю говорив на допитах про свої нелегкі життєві шляхи.

На одному з допитів письменник заявив Соколову: "Коли почалась революція 1917 року, я був свідомим політично і виступав за Центральну Раду... Я вважав, що викладання на рідній мові й організація автономного самоврядування, про що писала у своїх відозвах Центральна Рада – це було ідеалом, до якого ми прагнули..." На цьому ж допиті (10 грудня) Косинка визнав: він перебував у частинах військ Центральної Ради. У тому протоколі зі слів письменника записано: "Я не сказав про свою участь в залізничному полку УНР, де я служив рядовим у дні боротьби Центральної Ради за Київ. З частинами Центральної Ради я не відступав у Житомир. У період боротьби Директорії проти Скоропадського я брав участь на боці УНР..." Письменник негативно ставився до гетьманату, особливо ж проти розправ гетьманців із селянами. Косинка віддавав перевагу петлюрівцям. Розповідав Соколову про 1919 рік: "Тоді я перебував у рідному селі Щербанівці, готувався до вступу в інститут... Зустрічався з командиром 2-го полку з'єднань Зеленого (у протоколі – "колишнього бандита". – **В.Л.**) Дмитром Рудиком. Він мешкав зі мною на одній вулиці, через вісім хат..." Навздогін згадаємо: отаман Зелений 1919 року командував цілою повстанською дивізією, яка вела бої із золотопогонниками генерала Денікіна. Згадаймо новелу Косинки "На золотих богів!" Письменник мав відвагу заявити слідчому про те, як бідна Щербанівка ненавиділа комуністів та червоноармійців, навіть вбивала їх. Мабуть, не лише за бандитську "продрозверстку"...

Після кількаденного поспішного "розслідування" "злочинів" українських інтелігентів 13–14 грудня для "проформи" було проведене закрите судове засідання енкаведистів, на якому 14 українців звинуватили за статтями 54–8 та 54–11 (найтяжчими "зрадницькими" статтями Кодексу УРСР) та, керуючись Постановою Президії ЦВК СоюзуРСР від 1 грудня 1932 року (теж – "розстрільна" постанова), винесли вирок о 22 год. 15 хвилин 14 грудня 1934 року про розстріл літпрацівника Романа Сказинського (30 років), науковця Івана Крушельницького (30 років), літератора Тараса Крушельницького (25 років), юриста Михайла Лебединця (46 років), літпрацівника Романа Шевченка (33 роки), бібліотечного працівника Анатолія Карабута (29 років), службовця Петра Сидорова (40 років), письменника Косинку-Стрільця (35 років), літератора Дмитра Фальківського (36 років), письменника Олексія Влизька (28 років), літератора Михайла Оксамита (19 років), лектора Олександра Березину (38 років), педагога Івана Терещенка (34 роки), літератора Костянтина Буревого (46 років)...

Григорій категорично відмовився від останнього слова на тому терористичному судилищі, заявивши: "Я не визнаю ніякої вини за собою". Група українських інтелектуалів була негайно, 15–17 грудня 1934 року розстріляна в мурах Лук'янівської тюрми. Григорій Косинка-Стрілець впав 17 грудня.

Книжка "Український некрополь" (Київ, 2005) пролила світло на місце, де був таємно закопаний Григорій Косинка: біля ділянки 7-ї на Лук'янівському кладовищі у Києві...

У "Довідці" Військової колегії Верховного Суду СРСР від 5 листопада 1957 року написано: "...Вирок Військової колегії від 13-14 грудня 1934 року відмінено і справу за відсутністю злочину припинено. Косинка-Стрілець реабілітований посмертно".

...Ровесник видатного новеліста-патріота Терен Масенко написав про побратима: "Косинка був світлий, пломенистий, мов чиста іскра і дивно яскрава зіронька на вранішньому, світанковому небосхилі нашої чесної і романтичної епохи".

Пам'ятаймо про Косинку!

Тетерів на Київщині

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9